

AFTERMATH

«En svært spennende og provoserende thriller, som flere politikere, byråkrater og militære sikkert helst hadde sett blitt utgitt.»

Stein Roll, Adresseavisen

KNUT A. BRÅÅ

 TOM FALCK-SERIEN No 5

AFTERMATH

«En svært spennende og provoserende thriller, som flere politikere, byråkrater og militære sikkert helst hadde sett blitt utgitt.»

Stein Roll, Adresseavisen

KNUT A. BRAA

 TOM FALCK-SERIEN No 5

Knut A. Braa

Aftermath

Originalens tittel: Aftermath
© Copyright 2024 Knut Arnljot Braa

Omslagsdesign: Knut Gangåssæter, www.doghouse.no
Bearbeidelse og tilrettelegging til e bok: Marta Dec

ISBN: 978-82-8073-015-2

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering som er inngått med Kopinor.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til:
knut@braa.net
www.knutbraa.no
www.braa.net

Aftermath:

Uttales /aftermaath/. Opprinnelig fra engelsk. Kan oversettes med etterspill eller ettervirkninger. På engelsk brukes ordet også for å beskrive tiden etter en apokalyptisk hendelse.

Konspirasjon:

Opprinnelig fra latin. Brukes om sammensvergelse eller komplott. Som oftest brukt for å beskrive utrolige, løgnaktige eller falske hendelser, men kan også være beskrivelser av aktuelle, reelle hendelser. Konspirasjon er et negativt ladet ord. Det blir oftere brukt for å karakterisere de som legger frem en konspirasjonsteori, enn de som konspirerer.

Forord

Orderud-saken, som omtales i denne romanen, er reell. Jeg har forsøkt å holde meg til informasjon som er kommet frem i research. Pengesporet til Balkan er også basert på fakta. Boken er en fiksjon, og jeg har tatt meg den frihet å tilrettelegge opplysningene slik at de passer genren. Bakerst i boken er det et etterord som utdyper temaene som blir tatt opp i thrilleren.

Ordlister er også lagt ved.

*Det mest verdifulle ordet for maktmennesker
er konspirasjon. Straks det blir brukt, ødelegger det
troverdigheten til den det brukes mot.*

Ukjent

*Katten kom stolt inn gjennom verandadøren
med en spurv mellom tennene.
Hun tok tak i kattens munn, presset den åpen
og så den uskadede fuglen fly vekk.
Så snudde hun seg mot ham og sa:
«Pappa, jeg blir nok aldri noen god soldat.»
Andrea, 11 år, Byåsen, kl 1700, 15. august, 2009.*

Innledning

INNØYA 1982

Den siste dagen av sommerleiren stoppet regnet. Føn vinden strøk innover øya og blåste skyene sydover mot Skagerrak. Solen tittet frem. En blek varme bak et slør av skyer. Noen jenter badet. Lukten av grillpølser lå over stranden som et fjernt minne om lunsjen tidligere på dagen. Tre menn i slutten av tjuårsalderen slo seg ned på noen steiner i den gresskledd skråningen ovenfor brygga. Jenteskravlet drev mot dem som bølger mot en strand. De lo og ristet på hodet over invitasjonene som ble ropt opp til dem, men øynene bak solbrillene fulgte jentene oppmerksomt. Etter en stund reiste den ene seg, så på klokken og nikket til de to andre. Det var en og en halv time til partiformannen kom. Som eldste tillitsvalgte i Arbeiderpartiets ungdomslag hadde de viktige oppgaver i forbindelse med formannens besøk. Bak seg kunne de høre jentene avslutte badingen.

Hundre meter opp fra stranden lå AUFs ungdomsleir. De hadde holdt til her siden før krigen. I krigsårene var stedet overtatt av en tysk vaktgarnison som hadde bygd bunkere og kanonstillinger på et høydedrag bak leiren. Selve leiren besto av tre bygninger. To sovesaler, én for hvert kjønn, og en spisesal i kombinasjon med et kjøkken. Spisesalen kunne ved spesielle anledninger gjøres om til festsal. I dag skulle den brukes to ganger. Først når partilederen kom på det årlige besøket, og senere, når partilederen og følget hadde dratt, ved festen som markerte avslutningen av sommerleiren. Bak husene førte preparerte stier videre ut i terrenget. Noen av dem ledet til det gamle tyske festningsanlegget som lå et par hundre meter opp i høydedragene bak leiren. De mørke betongbunkerne var populære mål for ungdommene.

Det var blitt kveld. Partilederen hadde kommet, holdt talen sin og oppildnet de unge medlemmene. Han hadde spist middag med dem og gått den tradisjonelle runden rundt i leiren. Senere hadde de avsluttet med å sitte sammen i osen fra bålene nede på stranden og tatt del i den like obligatoriske allsangen. Til slutt hadde partiformannen og følget brutt opp og tatt farvel under trampeklapp og heiarop.

Med mørket kom regnet igjen. En tynn, tett vegg av vann som laget striper i ansiktet hennes. Hun hørte lyden av sine egne fottrinn. Raske, nervøse. Hun stampet føttene ned i den våte betongen. Lydene ga gjenlyd mellom bunkerne. De tre tillitsvalgte hadde pratet med henne hele kvelden. Da den ene spurte om hun ville gå en tur til bunkerne, takket hun ja. At alle tre ble med beroliget henne av en eller annen grunn. De hadde fulgt henne opp til festningsanlegget. Til å begynne med var det latter, knising og vakre ord. En stund senere var latteren borte og ordene var ikke fullt så vakre lenger. Hun angret på valget av fottøy. Hun burde ha tatt de svarte, flate skoene i stedet for de høyhælte, røde. Moren hennes hadde prøvd å få henne fra å ta dem med. Vi skal pynte oss, hadde hun argumentert tilbake.

De var tre stykker. De hvite ansiktene glinset og øynene skinte. Halsen var trang, hun ville skrike, men det ble bare et klynk. De skjøv henne inn i et kratt som skjulte en dør til en av bunkerne. Hun kjente lukten av myrområdet som lå der kanonstillingene sluttet. En fuktig lukt.

«Inn her», sa den ene.

De andre to ventet utenfor.

«Skynd deg, KP», sa en av dem. Usikkerheten hørtes godt i den skingrende stemmen.

Hun så ned. Mannen som ble kalt KP hadde allerede lemnet ute. Før hun rakk å skrike la en bred hånd seg over munnen hennes. Mannen bøyde seg frem.

«Vi har god tid», sa han. «Vi har all verdens tid.»

KOSOVO MAI 1999

Den gråfargede katten lå på siden. Føttene rykket ikke så krampaktig lenger. Nå var det bare små, oppgitte bevegelser. Snart ville maurene komme. Og fluene. I denne varmen skjedde alt raskt.

De var i en landsby. 12 kyr, 15 mennesker og noen barn. De hadde drept alle kyrne, plukket ut de peneste jentene og henrettet resten. Brønnen begynte å bli full. Under likene la de granater uten sikring. Det ville skape kaos når noen begynte å renske brønnene. Varmen ville ikke gjøre det enklere.

UCK-løytnanten satte seg på en stein og fant frem en sigarett. Han inhalerte sakte og lot røyken sive ut gjennom nesen for å fjerne lukten av korditt, støv og blod. En sivilist lå på en trapp noen meter bortenfor. Fluene hadde allerede samlet seg i kravlende mengder og lettet bare når noen passerte eller sparket i kroppen.

Mannen tok et nytt drag av sigaretten, spyttet ut et tobakksblad og tørket seg i pannen med baksiden av hånden.

Han kunne høre stønn fra de som voldtok kvinnene bak seg. Blikket hvilte på den døde mannen på trammen. En middelaldrende bonde som ikke hadde gjort noe annet galt enn å befinne seg i et område der etnisitet avgjorde om du var venn eller fiende.

Noen timer tidligere hadde han blitt kalt inn til et kort møte med kommandanten.

«Vi har et oppdrag til deg», hadde den tidligere folkeskolelæreren sagt. Nå var han leder for en av de mange gruppene som kjempet for Kosovos uavhengighet. En kronisk øyekatarr gjorde at kommandanten alltid myste. Som om han konsentrerte seg voldsomt om den han snakket med.

«Et passende oppdrag for deg.»

UCK-løytnanten svarte ikke. De kalte ham *Utvare*, spøkelset, fordi han var kjent for å kunne forsvinne uten at noen så ham. Et tåpelig klengenavn.

«I Oslo», avsluttet kommandanten.

«Det er i Norge.» Stemmen kom fra en fet mann som satt ved et bord lengre inn i rommet. Det var folkeskolelærerens adjutant. En professor fra et kjent universitet i Kroatia.

Mannen som ble kalt spøkelset, snudde seg og gikk ut. Han visste hvor Norge var.

Løytnanten avsluttet tankerekken, kastet røyken på bakken og reiste seg. To soldater dro den døde bonden ned fra trammen og mot brønnen. Hælene laget furer i den tørre grusen. Det var vindstille. En flokk kråker lettet fra et hustak i nærheten. De hese skrikene kunne høres helt til de slo seg ned langt inne i skogen. I retning Pristina kunne han høre Natos F16 fly på evig jakt etter serbiske enheter. Døden var allestedsnærværende her.

Han nikket til mannen i jeepen og satte seg inn. Sjøføren startet opp og støvskyen vokste brungrå bak dem. Et par skudd hørtes idet de kjørte ut av landsbyen. Voldtektene var over.

Gresset var grønnere i Norge. Himmelen var blåere. Kanskje hadde det noe med lyset å gjøre. Eller kanskje var det bare adrenalinet som påvirket ham.

Han hadde landet i Stockholm til avtalt tid. Bilen sto plassert der den skulle. Han kjørte strekningen fra Arlanda til Sørumsand på sju timer. Bare to stopp underveis var nødvendig. En gang for å pisse, og en gang utenfor et gatekjøkken for å spise. Han jafset i seg hamburgeren mens han studerte kartet. Han så på klokken. Den var 20.30. Alt skulle gjøres samme natt. Det var tre timers kjøretid igjen. Han ville stoppe underveis, finne seg en plass å sove. Han var god til å slappe av før et oppdrag. Han kjente stålhansken i mellomgulvet og visste at den var mer fysiologisk enn psykisk. To minutters søvn var alt som skulle til for å fjerne den. I mellomtiden holdt den ham skjerpet.

De møtte ham utenfor en bensinstasjon like ved avkjøringen fra E18. En kvinne og to menn. Han hadde ikke fått blund på øynene og var derfor kort i samtalen med helperne. Han så ikke så mye av kvinnen som satt i bilen. Bare det lange, mørke håret og en nervøs, endeløs røyking. Den ene av medhjelperne smilte da han så på henne og kalte henne *Qesharak* – blondine. Først etterpå skjønnte han at det hadde vært bokstavelig ment. De hadde våpnene klare. En Colt kaliber 38 og en mindre 22 kaliber Ruger. Han forsto hvorfor de brukte to våpen. De ville at det skulle se ut som flere gjerningsmenn. Siden han skjøt like godt med to våpen, spilte det ingen rolle for ham. Det var resultatet som telte. Han tok begge våpnene med inn i bilen og sjekket dem nøye. Det var viktig at alt fungerte. Han fikk bare én

sjanse. Skulle han flykte i dette landskapet, ville han være fanget i løpet av kort tid.

Mennene viste ham veien helt frem til løa som lå på den andre siden av skogen bak huset som var målet. Alt hadde gått greit. Det var natt, klokken var tre og han var mer våken nå etter at han hadde fått en time med urolig søvn. Klumpen med angst i mellomgulvet var ikke så stor at den tappet ham for krefter. De to mennene var fra Oslo, men i nær familie med kommandanten i operasjonsområdet. Begge var synlig begeistret for oppdraget de hadde fått. UCK-løytnanten var også fornøyd. Det virket som om mennene kunne sine saker. De hadde gjort seg kjent med området, våpnene var klare, bilen var god og de hadde forsikret seg om at målet var på plass.

Klokken 03.15 begynte de å gå gjennom skogen. Det raslet i krattet, og han lurte på om Norge hadde noen farlige krypdyr. Han kom til at det ikke var så. Sannsynligvis var det bare mus og katter som var ute. En hund gjødde langt borte. En ugle svarte trøtt inne i skogen. Han mistet retningssansen et øyeblikk, men et kjapt blick på kompasset og en hviskende samtale med medhjelperne satte ham på riktig spor igjen.

Ti minutter senere var de ved huset. Alt var stille. Bare utelysene sto på. Det luktet gjødsel og husdyr. Lukten kom drivende med vinden fra jordene borte ved Orderud gård. Et uthus skapte lyder i vinden. Han følte seg trygg.

Medhjelperne ville gå inn sammen med ham. Han kjente igjen iveren og engasjementet. Typisk for soldater som aldri hadde vært i strid. Å ønske seg inn i skarpe situasjoner var noe en som regel sluttet med etter å ha opplevd det én gang. Da han ba dem bli igjen utenfor og de tok til motmæle, satte han munningen mot hodet til den nærmeste uten å si noe. Deretter snudde han og tok seg inn i huset.

Det var et stort hus. Ikke som husene der han kom fra. Bygningen var i to etasjer. Et soverom var på samme plan som inngangsdøren. Kjøkkenet og stuen lå en trapp opp. I enden av stuen lå ytterligere et soverom. Det var der foreldrene sov. Utgangen til verandaen lå rett bak stuen. Han hadde studert tegningene. Også det hadde medhjelperne sørget for. Han så for seg kvinnen i bilen. Den hvite røyken som drev ut av vinduet. Hun forsvant like etter at han ankom. Noe sa ham at detaljene var kommet fra henne.

Han hadde åpnet døren med en nøkkel han antok kvinnen hadde skaffet, listet seg inn i gangen og funnet soverommet med en gang. Det var tomt. Målet var borte. Han sto stille, orienterte seg i mørket. Så hørte han

bevegelser ovenpå. Han gikk tvers over gangen og sto helt stille i kanten av trappen. Subbingen tydet på at hun var halv våken. Han pustet lettet ut da han merket lyset på kjøkkenet og kranen som ble åpnet. Han gikk noen trinn opp i trappen, ventet til hun hadde drukket glasset halvtomt før han skjøt henne med to skudd i ryggen. Idet han skjøt vred hun seg, veltet en blomstervase og rev ned en bordduk. Han prøvde fortvilet å finne henne over siktemidlene, og måtte skyte flere ganger. Til slutt lå hun stille.

Røpet kom et sted bak ham. Et utrop som han ikke forsto. Han kjente adrenalinet flomme nedover ryggraden. Trøttheten var borte. Det var en eldre mann. Han hørte det på stemmen. Mannen ropte igjen. Denne gangen brukte han navnet til kvinnen på kjøkkenet. Anne.

Løytnanten prøvde å trekke seg tilbake, men det var for sent. Mannen sto i soveromsdøren i enden av stuen og så på ham. Han hadde ikke noe valg. To skudd og den eldre mannen forsvant. Løytnanten sto stille. Pustet. Han kjente en svak lukt av svette fra seg selv og begynte å tenke på svettedråper. DNA. Huset skulle vært tomt. Bare målet skulle ha vært til stede, og hun skulle ha ligget på soverommet nede. Lukten av blod fylte neseborene hans og overdøvet svettelukten.

Hunden fra gården fortsatte å gjø. Han visste at ingen hadde hørt skuddene, men for hvert sekund han sto her, ville faren for at noen meldte fra, øke. Han ville få mindre tid til å kjøre vekk, mindre tid til det han skulle gjøre før han forlot huset.

Knirkingen fra en seng i rommet der den gamle hadde stått, avgjorde saken. Han gikk bort til soverommet, la merke til at den gamle hadde falt tilbake på sengen og skjov opp den halvåpne døren. Den eldre kvinnen så forskremt opp på ham. Han løftet Rugeren igjen.

Da han noen minutter senere sto på utsiden, bedyret de at de ikke visste. Først etterpå skjønnte han at alt hadde vært en del av en plan han ikke var involvert i. Før han forlot huset, hadde han som avtalt skåret ut glasset i verandadøren og slengt sokken ut på plenen. Alt for å lede politiets innsats i en bestemt retning i den videre etterforskningen. Han var ikke i tvil om at politiet ville gjennomskue det, men forsinkelsen var viktig. Mens han holdt på med verandadøren, hørte han en lyd bak seg og oppdaget til sin forferdelse at den gamle kvinnen kom vaklende, hardt såret. Han hadde rødmet av skam og avsluttet oppdraget.

Det var lettere å gå tilbake gjennom skogen. Et svakt lys på himmelen gjorde at de kunne skimte trærne og stien som de fulgte. Bilen sto der de hadde forlatt den. Han bad medhjelperne om å kjøre rolig og ikke lage unødig støy. Noen minutter senere var de på Orderudveien. I løpet av femten minutter kom de til rasteplassen der han hadde satt fra seg leiebilen. Det begynte å lysne. Biltrafikken ble tettere. Antall potensielle vitner økte. De hadde brukt for langt tid allerede. Han gikk inn på rasteplassens toalett. Der tok han av seg alle klærne og skiftet til de nye som han hadde brakt med seg i en bag. De gamle la han tilbake i bagen. Han skulle egentlig levere den til medhjelperne som skulle sørge for at den forsvant. I stedet beholdt han bagen. Han ville la den forsvinne på vei til Sverige. Han hadde begynt å tenke alternative fluktruter. Den ene pistolen måtte han levere fra seg. Det var en vesentlig del av avtalen. Pistolen skulle etterlates på et bestemt sted. Noen skulle få et budskap.

Det siste han sa til medhjelperne før han dro, var at de visste hva som kom til å skje dersom de snakket om dette til noen utenforstående. Begge var grepet av stundens alvor og nikket. Han regnet med at ønsket om å være med inn neste gang ikke var så stort lenger. Deretter satte han seg i bilen og prøvde å legge så mange kilometer mellom seg og Orderud gård som mulig. Flyet til Italia gikk i rute, ingen stoppet ham underveis. Et døgn senere var han på plass i hjemlandet og avla rapport om oppdraget til kommandanten med de rennende øynene. Da var professoren forsvunnet.

*Er løgneren stor nok, tror alle på den.
Adolf Hitler*